
**DE
PARSE
DEUR**

Copyright © 2025 Samantha Sánchez

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Auteur: Samantha Sánchez

Vormgeving en lay-out: Samantha Sánchez

ISBN: 9789465460963

NUR: 284/ 285

BISAC: FIC009010

THEMA: FMW

www.samanthasanchezbooks.com

SAMANTHA
SÁNCHEZ

DE PAARSE DEUR

VOOR DYLAN,

VOOR LAURA,

MAAK VAN JE DROOM JE WERKELIJKHEID

VOORWOORD

Lieve lezers,

Een korte maar noodzakelijke trigger warning voordat je in de wereld van Jenny stapt.

Het boek bevat referenties naar depressie, suïcidale gedachten en psychische pijn. Neem pauzes wanneer je moet, sla desnoods stukken over. Zorg goed voor jezelf. Als je het nodig hebt, zoek hulp, je bent niet alleen, nooit.

Er is altijd iemand die luistert.

Voor Nederland:

Neem dan 24/7 gratis en anoniem contact op met 0800-0113 of chat op 113.nl

Voor België:

Kun je terecht bij de Zelfmoordlijn op het nummer 1813 of via www.zelfmoord1813.be

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord.....	8
Inhoudsopgave.....	10
Hoofdstuk 1.....	14
Hoofdstuk 2.....	24
Hoofdstuk 3.....	30
Hoofdstuk 4.....	36
Hoofdstuk 5.....	44
Hoofdstuk 6.....	50
Hoofdstuk 7.....	60
Hoofdstuk 8.....	70
Hoofdstuk 9.....	82
Hoofdstuk 10.....	90
Hoofdstuk 11.....	98
Hoofdstuk 12.....	108
Hoofdstuk 13.....	118
Hoofdstuk 14.....	128
Hoofdstuk 15.....	136
Hoofdstuk 16.....	150
Hoofdstuk 17.....	158
Hoofdstuk 18.....	166

Hoofdstuk 19.....	178
Hoofdstuk 20.....	186
Hoofdstuk 21.....	192
Hoofdstuk 22.....	200
Hoofdstuk 23.....	206
Hoofdstuk 24.....	212
Hoofdstuk 25.....	218
Dankwoord.....	226
Over de Auteur.....	228

*“DOEN ALSOF HET GOED MET JE GAAT
IS ZOVEEL MAKKELIJKER DAN UITLEGGEN
WAAROM HET NIET GOED GAAT. . . “*

ANONIEM

HOOFDSTUK 1

TEGENWOORDIG zijn er maar een paar dingen die uitspringen in mijn dag, maar een paar dingen waar ik naar uitkijk en de moeite waard zijn om mijn bed uit te komen.

Dat zijn heel veel minder dan vroeger, sterker nog, vroeger leefde ik gewoon elke dag zorgeloos, en nu, nu moest ik mezelf deze paar dingen vertellen om überhaupt zin te hebben om door te gaan, om er geen einde aan te maken.

“Ik, Jenny Margon, moet vandaag opstaan omdat Nana verwacht mij te zien”, ik zeg mijn volledige naam omdat het plechtiger klinkt, het maakt de zin belangrijker en dus moet ik het opvolgen, toch?

Het tweede en laatste ding is een bezoekje aan het meer. Ja, ik zei toch dat het weinig dingen waren.

Het meer ligt wel vlakbij Nana's huis, maar niet té dichtbij, het ligt ook ver genoeg van het dorp zodat ik

niemand kan tegenkomen, al helemaal niet mijn oude vriendenkring.

Elke keer dat ik ze tegenkom op school, in het dorp, of waar dan ook, kijken ze me aan met zo'n zielige blik, een blik die ik de laatste tijd steeds minder en minder kan verdragen. Pluspunt, ze hebben de hoop opgegeven om mijn oude ik terug te krijgen en dus praten ze niet meer tegen me.

Maar als ze me aankijken, met hun zielige blikken, dan kan ik haast hun gedachten horen:

“Kijk, daar is ze, ze ziet vandaag grauwer uit dan gisteren” of:

“Kijk, ze is er weer, ik zou nooit mijn bed uitkomen als mijn moeder dood was gegaan”.

Het meer ligt in een opklaring van het bos, alleen hier lijken de bomen dichter bij elkaar gegroeid te zijn. Het geeft je bijna een geborgen gevoel. De opklaring is net groot genoeg voor een strookje gras dat het diepe meer omringt, groot genoeg voor mij en mijn handdoek. Het gras wordt onderbroken door een berg waar een niet al te hoge waterval uitkomt. De rest van de berg lijkt opgeslokt te worden door het bos.

Ik kom hier aan het einde van mijn dag om alle tranen te laten vallen, en ik huil totdat er geen tranen meer zijn voor de rest van de dag.

Ik huil omdat mijn moeder dood is gegaan, ik huil omdat ze nooit aan toegekomen is om te vertellen wie mijn vader is, en ik huil voornamelijk steeds meer en meer omdat ik weet dat ik Nana pijn doe, alleen met mijn blik al. Een blik die vertelt dat ik het niet meer zie zitten, en ik weet niet hoe, maar toch doet ze elke dag haar best om mij weer tot leven te brengen, om me in leven te houden.

Eerlijk gezegd is mijn geest samen met mijn moeder dood gegaan, alleen is mijn lichaam hier op aarde achtergebleven. . .

Nana zit voor het raam uit te staren, ze denkt aan haar dochter, aan dat stomme auto-ongeluk, een ongeluk dat het leven in een oogopslag volledig heeft veranderd.

Ze denkt ook aan alle tijden dat ze met zijn drieën het bos in gingen om kruiden te verzamelen, of gewoon rondlopen, en daarna in dat afgelegen meer stopten om uit te rusten.

Uit het niets komt weer in haar op de gesprekken die ze maar een paar keer gevoerd had met haar, vragen over wie de vader was van Jenny, waar ze gewoond hadden toen Jenny nog maar een baby was, en de reden dat ze

terug was komen wonen in het dorp toen Jenny nog maar net 4 jaar oud was.

Achteraf gezien had ze moeten eisen om de identiteit van de vader te achterhalen, want dat was nu wel verdomd handig geweest, dan zou ze nu niet alleen ervoor staan, had ze iemand gehad die haar kon helpen om Jenny weer terug te brengen naar de werkelijkheid.

Soms dacht ze echt dat Jenny op een dag het gewoon zou opgeven, en dat, dat zou zij niet kunnen overleven. Ze kon niet alle twee haar meiden verliezen, dat kon gewoon niet.

Elke dag heeft ze nog hoop dat vandaag de dag zal zijn dat Jenny met een glimlach op haar gezicht thuis zal komen, maar elke dag vervliegt de hoop opnieuw.

Maar dat is het eigenlijk met hoop of niet? Ongeacht wat je hoofd zegt, ongeacht wat je verstand vertelt wat waar is, je hart laat het niet gaan. En dus heeft Nana elke dag opnieuw hoop dat haar lieve kleindochter haar vreugde terugvindt.

Maar met hoop alleen gaat het niet worden, dat beseft ze vanmorgen toen ze voor de zoveelste keer de zielige lege huls van een, inmiddels jonge vrouw, het huis zag verlaten.

Ze heeft de hele dag een lijst gemaakt dat ze met Jenny wil bespreken als ze thuis komt, dus ze staat met een mengsel van spanning en opwinding op haar te wachten.

Ze beseft ook dat dit waarschijnlijk haar laatste kans is, want binnenin begint een vermoeden te groeien dat Jenny niet meer te redden is, dat ze niet gered wilt worden.

Ik neem een korte duik in het heerlijk koude water van het meer, het is nog lente, maar zelfs in de zomer, met een constante blootstelling aan de zonnestralen, blijft het water van het meer koud, het zal wel door de diepte komen, denk ik.

Ik zwem richting de waterval, ik vind het een heerlijk gevoel om met mijn hoofd rechtstreeks onder het watergordijn te blijven, ook al wordt ik telkens naar beneden geduwd door de kracht ervan, of misschien is dat de reden.

De zon begint achter de boomtoppen te schuilen en ik weet dat het tijd is om naar huis te gaan, en met een

wrange glimlach denk ik dat het goed van me was, dat ik weer een dag overleefd heb.

Het is nog warm genoeg dus ik pak gewoon mijn spulletjes bij elkaar, trek even alleen mijn sportschoenen aan en begin de wandeling terug naar huis. Het wandelpad tussen de bomen is smal maar duidelijk, ik denk aan alle keren dat ik samen door het bos liep met mijn moeder en Nana, zolang als ik me kan herinneren, weer iets moois wat nooit herhaald zal worden.

Tijdens het lopen besef ik hoe slecht ik mezelf behandel, en hoe negatief ik over mijn leven denk, maar ook al probeer ik er wat van te maken, waar zal ik beginnen, ik weet het niet, maar ik heb een groeiende gevoel in mijn onderbuik dat mijn moeder meekijkt vanaf de andere kant, en dat geef me een extra drukkend gevoel. Ik heb haar teleurgesteld, ik heb eigenlijk iedereen teleurgesteld.

De lichten schijnen door de ramen op het tuintje vóór het huis, zo'n schattig kruiden tuintje, met felgekleurde bloemen tussendoor.

Nana heeft de paden ertussen gemaakt met gebroken schelpen in de vorm van een bloem, met in het midden een kleine waterfonteintje. Ik weet nog, toen ik klein was, kwam ik hier altijd rennend aan, en doorliep ik zo

snel mogelijk alle paden om de bloem in gedachten te maken, het einde van de bloem was de mooie paarse voordeur van Nana's huis. Nu loop ik eromheen naar de voordeur, nog steeds dezelfde paarse deur, en toch anders. Ik had altijd goede herinneringen aan dit huis.

Toen ik de deur zag dan begon ik al te stralen van spanning, het was altijd leuk om hier te komen.

‘Nana, ik ben weer thuis!’ schreeuw ik de ruimte in terwijl ik mijn handdoek en tas onder de garderobe legt.

‘Eindelijk, ik stond al een tijdje op je te wachten’ schreeuwde ze terug vanaf de andere kamer.

‘Ik was weer naar het meer’, zeg ik terwijl ik richting de keuken loop waar haar stem vandaan komt.

De keuken is gezellig verlicht, met die ouderwetse gele gloeilampen, zoals in de rest van het huis.

Nana lijkt blij me te zien maar er is iets in haar blik wat ik nog nooit eerder heb opgemerkt, het lijkt bijna alsof ze een speech gaat geven, maar ik heb niks verkeerd gedaan, toch? Ik zeg hallo en neem plaats tegenover haar.

De keuken ruikt heerlijk en voelt lekker warm aan, en als Nana een stuk appeltaart voor me neerzet merk ik dat ik toch honger had. Ze schenkt twee koppen koffie voor ons en gaat weer zitten. Ze zegt helemaal niks terwijl ik

mijn taart vraatzuchtig naar binnen werk, deels door de honger, deels omdat ik wil weten wat ze me wilt vertellen.

‘Jenny, ik heb besloten dat dit niet meer zo verder kan, ik zie dag in dag uit hoe je je leven weggooit en dat kan ik niet meer aan, echt niet.’

‘Oh Nana, dat doe ik niet met opzet, ik . . .’

‘Dat weet ik’, onderbreekt ze mij, ‘je doet het niet met opzet, maar dat betekent niet dat we er niks aan kunnen doen samen.’

‘Ik wil alleen dat je blij bent Nana, ik probeer elke dag mijn best, het laatste wat ik wil is je pijn doen.’

De tranen glijden ongewild uit mijn ogen en langs mijn wangen, ik was dus blijkbaar niet uitgehuild voor vandaag.

Nana kijkt me diep aan, met ook glanzende ogen, voordat ze verder gaat.

‘Ik heb je tijd gegeven, maanden zelfs, maar nu gaan we er wat aan doen, voordat je, nou ja, voordat er geen weg terug is.’

‘Wat bedoel je? Wat wil je doen? Want ik heb zelf na al die tijd geen idee hoe ik hier uit kan komen, hoe we samen hieruit kunnen komen.’

‘Ik heb vandaag een lijst gemaakt, een lijst met activiteiten die we vroeger leuk vonden om met zijn allen te doen, maar ook nieuwe dingen om uit te

proberen. We gaan elke dag na school, aan de hand van het weer, kijken wat we die dag gaan doen. Grotere activiteiten doen we uiteraard in het weekend.’

‘Waar moet ik aan denken met activiteiten? Samen gaan winkelen en doen alsof alles goed is totdat het goed aanvoelt?’, vraag ik met een snijdende stem waar ik gelijk spijt van krijg. Maar daar reageert ze niet op, ze gaat verder met haar verhaal.

‘Ik denk dat we allebei weten dat niets ooit meer zoals vroeger zal zijn, maar we moeten een nieuw leven beginnen samen. Eerlijk gezegd zal het mij ook goed doen. Ik heb een lange lijst gemaakt die ons een tijdje kan bezighouden.’

Ik probeer na te denken over wat het betekent, wat ze probeert te bereiken en voordat ik kan reageren hoor ik haar zeggen:

‘En we gaan morgen beginnen.’

Ze geeft me de papieren lijst aan terwijl ze opstaat en de keuken verlaat. Ik hoor haar de trappen oplopen en ik blijf alleen achter in de keuken, nog een beetje perplex door wat er net gebeurd is.

Ik besluit uiteindelijk ook naar boven te lopen, ik wil niets liever nu dan in mijn bed gaan liggen.

Nana's lijstje is belachelijk, dat ze voor elke dag een activiteit, of beter gezegd bezigheid, heeft verzonnen. Wat nog erger is, ze heeft ook nog eisen gesteld.

Het ergste daarvan is dat ik elke week een nieuw ding alleen moet doen. Een activiteit, sport, desnoods een knutsel zei ze, maar wel iets wat ik nog nooit eerder gedaan heb. Daar heb ik gewoon geen kracht voor om over na te denken. Ik heb net genoeg kracht om de dag door te komen, laat staan dat ik de kracht heb om dingen te gaan verzinnen.

Het is gewoon gekkenwerk.